ΕΟΤΣ Δ' ΑΡΙΘ. 555 **Τιμᾶται λεπτὰ 10** ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1883

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἡ δίς, λ. **40,** τρὶς ἕως ἑξάκις λ. **20,** κατὰ μῆνα λ. **15,** ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. **10.**

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **ὁδὸς Μουσῶν,** *Ἀριθ.* 6, *ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.* —

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Σήμερον πωλεῖται

ἀντὶ **10** λεπτῶν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ διανέμεται εἰς τοὺς συνδρομητὰς τὸ **Η'** φυλλάδιον

ΤΩΝ ΚΡΗΤΙΚΩΝ ΓΑΜΩΝ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ὁ ἀνατολικὸς Βεζούβιος ἐξερεύγεται καὶ πάλιν τὸν ὑπόκωφον αὐτοῦ καὶ τρομακτικὸν μυκηθμόν. Μετ' ἀπαραμίλλου ἀφελείας ὁ πρωθυπουργὸς συνώψισεν ἔν τινι διαφόρῳ τῆς «Ὥρας» τὰ ἐν Βουλγαρίᾳ τεκταινόμενα καὶ ὁ τύπος τῆς πρωτευούσης ἀνταπεκρίθη θαυμασίως εἰς τὴν ἀφέλειαν ταύτην, ἀναλαβὼν τὴν ἐπαύριον εὐρυτάτην συζήτησιν περὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ θεατρίζεσθαι τῶν κοινῶν γυναικῶν. Κοινωνικά τινα φαινόμενα περιέχουσιν ἐν ἑαυτοῖς εἰρωνίαν πικροτέραν τῆς Στυγός. Τί νὰ οἰκτείρῃ τις πρῶτον, τὸν ἀβδηριτισμὸν τῶν προσώπων ἢ τῶν πραγμάτων τὴν ἀποτρόπαιον ἀθλιότητα; Παρ' ἤθεσι τοιούτοις καὶ ἐν τοιαύτῃ τῶν κεφαλῶν καταστάσει ἡ προμήθεια ἐλλεβόρου πρέπει νὰ καταστῇ ἀντικείμενον κυβερνητικῆς μερίμνης· καὶ θὰ σὲ ἀνακηρύξωμεν ἀναμορφωτὴν, ἰατρὲ τῆς Ζακύνθου, ἂν συστήσῃς ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐσωτερικῶν τμῆμα ἰδιαίτερον καὶ ἐγκαταστήσῃς ἕνα εἰσέτι τμηματάρχην τοῦ ἐλλεβόρου. Ἐννοήσατε ἐπὶ τέλους ὅτι δὲν εἶνε ἡ Ἑλλὰς κυρία τῶν πραγμάτων καὶ ὅτι τῆς πυρκαϊᾶς ἅπαξ ἐκκραγείσης, οὐδὲ θὰ δυνάμεθα πλέον ἐν τῷ μέλλοντι ὅπως ἐν τῷ παρελθόντι νὰ καθήμεθα ἥσυχοι θερμαίνοντες πρὸς τὴν πυρὰν τὰς παλάμας; Ἐννοήσατε ἐπὶ τέλους ὅτι ἡ τελευταία κρίσις ἂν ὄχι διὰ τὴν Τουρκίαν, βεβαίως ὅμως διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἄρχεται ὁσονούπω καὶ ὅτι μετά τινα ἔτη σινικὸν τεῖχος θέλει χωρίσει τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα ἀπὸ τῆς δούλης; Παράσιτοι τῆς πολιτικῆς, ἐννοήσατε ἐπὶ τέλους ἢ ἐνεκολπώθητε τὸ πεπρωμένον καὶ ἀπεφασίσατε κραιπαλοῦντες καὶ χορεύοντες καὶ ἀσχημονοῦντες νὰ περιμένετε τὰ ἄδωρα δῶρα τῆς Αὐστρίας;

Δὲν εἴχομεν καταλάβει εἰσέτι ἡμεῖς τὴν Θεσσαλίαν καὶ ἡ κοινὴ συνείδησις ἔν τε τῇ Εὐρώπῃ καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὑπεδήλου ἐπανειλημμένως φόβους περὶ ταχείας ἐπαναφορᾶς τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος· εἰς τὸν ἐκραγησόμενον μάλιστα ἀναποφεύκτως πόλεμον ἡ κοινὴ συνείδησις ἔδιδε χαρακτῆρα ριζικώτερον ἢ ἄλλοτέ ποτε καὶ διαστάσεις κολοσσιαίας. Ἀλλ' οἱ ὑπουργοὶ τῆς Ἑλλάδος, ἔσχατοι πάντων εἰς τὸ ἀπομυζᾶν τὴν σημασίαν τῶν πραγμάτων, ἠσχολοῦντο κατὰ τὰ δύο ἔτη ν' ἀναβαπτίσωσι τὴν πατρίδα ἐντὸς τῆς ἀναμορφωτικῆς αὐτῶν κολυμβήθρας· τὰ δύο ἔτη παρῆλθον καὶ ἐκ τῆς κολυμβήθρας ἐξήχθη ἀντὶ κοινωνίας ἀναμορφωμένης ἀλλόκοτος καὶ ἀπαίσιος κυκεών. Τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο κατέστρεψε καὶ αὐτὴν τὴν προσκτηθεῖσαν πεῖραν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων, πεῖραν τόσῳ ὀδυνηρὰν δι' ἡμᾶς, καὶ ἀπέδειξε τὴν Ἑλλάδι δὶς μωρὰν καὶ δὶς κωμικήν. Καὶ τί φοβούμεθα οἱ Ἕλληνες; δὲν ἐγυμνάσθη ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ στόλου ὁ πρωθυπουργὸς ἡμῶν ἐπὶ δύο ἔτη εἰς τὸ καταστρέφειν στρατοὺς καὶ εἰς τὸ ἐξευτελίζειν στόλους; ἤδη θὰ ἔμαθεν ἀκριβῶς τὴν μυστηριώδη ἐπιστήμην, δι' ἧς θὰ κατατροπώνῃ ἐν καιρῷ τὰ τουρκικὰ καὶ αὐστριακὰ καὶ ρωσικὰ τάγματα, ὅπως κατετρόπωσε τὰ ἑλληνικά, καὶ εἰς τὰς τορπιλλοφόρους τοῦ κυρίου Μπούμπουλη, ἃς τοσοῦτον κατέκρινεν ὡς ἀντιπολιτευόμενος, θ' ἀναθέσῃ τὴν κυριαρχίαν τῆς Μεσογείου. Τοιοῦτον ἔχοντες πρωθυπουργὸν, ἀπαθεῖς καὶ ἀμέριμνοι δυνάμεθα ν' ἀκούσωμεν τὰς ἐκ Βουλγαρίας εἰδήσεις καὶ νὰ θεώμεθα τὰ ἐν Βερολίνῳ στρατιωτικὰ γυμνάσια καὶ τὰς συνεντεύξεις καὶ τὰς συνδιαλέξεις πολιτικῶν καὶ βασιλέων. Ἡ ἀξιοπρέπεια τῶν ἑταιρῶν νὰ μὴ πάθῃ· τὸ ἔθνος πρὸ πολλοῦ συνείθισεν εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ταπεινοῦ ἐπαίτου, τοῦ κολαφιζομένου καὶ περιγελωμένου δεκάκις τῆς ἡμέρας ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν καὶ τῶν ξένων.

Πρὸ ἓξ ἐτῶν ὅτε συνετάσσομεν τὸν «Ἐθνοφύλακα» δι' ἐπανειλημμένων ἄρθρων ἐπεστήσαμεν τὴν προσοχὴν τῆς οἰκουμενικῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τῆς νέας τροπῆς τῆς Αὐστριακῆς πολιτικῆς καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς κινδύνων τοῦ ἑλληνισμοῦ· ὁ μακαρίτης Ζαΐμης ἀνεκάγχαζε, τὸ δὲ ὑπουργικὸν συμβούλιον συνελθὸν πέντε ἡμέρας πρὸ τῆς πτώσεως τῆς Πλεύνας, ἔλαβε τὴν ἑξῆς ἀπόφασιν, ἣν καὶ ἐν πρωτοκόλλῳ χάριν τῆς ἱστορίας ἴσως ἀνέγραψεν «Ἐν ὅσῳ μὲν δὲν πέσῃ ἡ Πλεῦνα, οὐδὲν ὑπάρχει τὸ πρακτέον· ἂν δὲ πέσῃ ἡ Πλεῦνα, τότε τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον **θὰ σκεφθῇ τί θὰ πράξῃ.** Ἔπεσε καὶ ἡ Πλεῦνα καὶ μετὰ δέκα ἡμέρας ὁ πόλεμος ἔληξε τὸ δὲ ὑπουργικὸν συμβούλιον δὲν ἔλαβε πλέον τὸν καιρὸν **νὰ σκεφθῇ τί θὰ πράξῃ.** Καὶ σήμερον ἡμεῖς μὲν γράφομεν εἰσέτι, τὸ δὲ ὑπουργικὸν συμβούλιον περιμένει ἀντὶ τῆς Πλεύνας νὰ πέσῃ τὸ πρῶτον πυροβόλον διὰ νὰ ἀ-

ποφασίση νὰ σκεφθῇ τί θὰ πράξῃ. Ἀλλὰ πρὸ ἓξ ἐτῶν δὲν ὑπῆρχεν ἡ σημερινὴ πεῖρα τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων καὶ δὲν εἶχεν ἔτι ἐκδηλωθῇ ἡ αὐθεντία τοῦ Βερολίνου ἐπὶ τῶν πραγμάτων τῆς Ἀνατολῆς· σήμερον δὲ ἐν ᾧ τὰ πάντα εἰσὶ γνωστά, ἐν ᾧ γεωμετρικῶς σχεδὸν καθορίζονται τὰ σχέδια τῶν μεγάλων δυνάμεων καὶ ἐν ᾧ εἶναι βέβαιος ὁ οὐτιδανὸς κλῆρος ὅστις προώρισται καὶ πάλιν διὰ τὴν Ἑλλάδα, τὸ ἡμέτερον ὑπουργικὸν συμβούλιον παίζει τὸν κρυψῶνα καὶ τόσῳ καλῶς ἀπεκρύβη, ὥστε ἐν τῇ τοσαύτῃ διπλωματικῇ τῆς σήμερον κινήσει οὐδαμοῦ δύναταί τις νὰ εὕρῃ τὴν Ἑλλάδα. Ἄνευ στοιχειώδους στρατοῦ, ἄνευ στοιχειώδους στόλου, ἄνευ προϋπολογισμοῦ ἰσοσκελοῦς, ἀσυνάρτητοι καὶ ἀβέβαιοι, αἰωρούμενοι ἐν μέσῳ ἐχθρῶν καὶ ἀδιαφόρων, θεωρούμενοι ἀνάξιοι πάσης συμμαχίας, καὶ τὸ πάντων χείριστον, ἄνευ ἡσυχίας ἐσωτερικῆς καὶ ἄνευ σκιᾶς πεποιθήσεως, λιπόψυχοι ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς, περιμένομεν τὴν ὥραν τοῦ κινδύνου, ὅτε θὰ προσκαλέσωμεν τὸν πυρετὸν ἵνα ἐντείνῃ τὰ ἐθνικὰ ἡμῶν νεῦρα, καὶ τότε θὰ πέσωμεν εἰς τὴν κλίνην διὰ νὰ θεραπευθῶμεν.

Ἀλλ' ἐν μέσῳ πάσης ταύτης τῆς νοσηρᾶς ἡμῶν ἀκηδείας καὶ τῆς ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς γυμνώσεως ἔχομεν εὐτυχῶς πρωθυπουργὸν ὄχι μόνον οἰκονομολόγον καὶ στρατηγὸν ἐπιστήμονικώτατον, ἀλλὰ καὶ διπλωμάτην ἐπιδεξιώτατον. Ἐν ᾧ ἄρθρα ἐξ αὐστριακῶν χειρῶν γεγραμμένα προσπαθοῦσι νὰ συνειθίσωσι τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν Μακεδονικὴν κατάληψιν καὶ ὑβρίζεται ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ ἡ Γαλλία ἐν τῷ ἑλληνικῷ τύπῳ ἐπὶ σκοπῷ ἐκφαυλίσεως τῆς δημοκρατικῆς κυβερνήσεως, ὁ ἀπαράμιλλος ἡμῶν πρωθυπουργὸς ἀναλαμβάνει ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ Σαμβὼρ τὴν εὐκαιρίαν νὰ συλλυπηθῇ ἐπιδεικτικῶς τοὺς βασιλόφρονας τῆς Γαλλίας δι' ὅσας εὐεργεσίας ὁ πάππος τοῦ ἀποθανόντος προσήνεγκε εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ τί ἔπραξεν Κάρολος ὁ Ἰος ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ὅπερ δὲν εἶνε ἔργον τῆς Γαλλίας; μήπως οἱ στρατιῶται τοῦ Maison ἦσαν αἵματι Βουρβῶνοι; Τοῦτο τῷ ὄντι ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ κ. Τρικούπη, τὸ νὰ παρωδίσῃ τὴν ἀγγλικὴν κυβέρνησιν, τὴν συνδεδεμένην μὲ ὅλα τῆς ὑφηλίου τὰ κόμματα· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀγγλίᾳ τὰ τοιαῦτα συλλυπητήρια ἢ συγχαρητήρια πέμπει αὐτὴ ἡ βασίλισσα καὶ ὄχι τὸ ὑπουργεῖον, ἵνα ἀποκλεισθῇ ἀπ' αὐτῶν πᾶς πολιτικὸς χαρακτὴρ, ὅπως μὴ προκύψωσιν εὔλογοι δυσαρέσκειαι τῶν Κυβερνήσεων· μήπως ἐζαλίσθη ὁ κ. Τρικούπης ἐκ τοῦ τίτλου τοῦ ἀντιβασιλέως καὶ ἐξέλαβεν ἑαυτὸν ὡς μίαν τῶν βασιλισσῶν; Καὶ ἂν ζητήσῃ ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις ἐξηγήσεις διὰ τὰ ἐπιδεικτικὰ αὐτοῦ συλλυπητήρια, τί θὰ ἀπαντήσῃ; Τί ἄλλο θὰ ἀκούσωμεν, θεέ μου ἐπὶ τῆς ὑπουργίας τούτου τοῦ φρενοπαθοῦς ἄγγλου; φοβούμεθα μήπως δι' ἄλλου τηλεγραφήματος ὁ ἡμέτερος πρωθυπουργὸς ἀναγνωρίσῃ καὶ τὸν κόμητα τῶν Παρισίων ὡς νόμιμον κληρονόμον τοῦ γαλλικοῦ στέμματος. Ἐὰν τὸ ὑπουργεῖον ἡμῶν παρεδόθη χεῖρας τε καὶ πόδας εἰς τὴν Αὐστρίαν καὶ μηδὲ τὰ καθήκοντα τῆς ἀβροφροσύνης πρὸς τὴν γαλλικὴν Κυβέρνησιν σέβεται, ἃς τὸ εἴπῃ διαρρήδην· εἶνε περιττὸν νὰ περιμένῃ τὸ τέλος τοῦ μέλλοντος πολέμου ἐν Ἀνατολῇ διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὸν ἔνδοξον τίτλον τοῦ προδότου.

Κ. Ἱεροκλῆς

ΧΡΟΝΙΚΑ

Βροχὴ, ἄσπλαγχνος βροχὴ ἐπεσκέφθη, καθ' ἃ τηλεγραφοῦσι, τὴν σταφίδα τοῦ Αἰγίου, ἐπενεγκοῦσαν ὅμως εὐτυχῶς ὄχι πολλὴν βλάβην εἰς τὸν ἐν τοῖς ἁλωνίοις σταφιδόκαρπον, ὑπολογιζόμενον εἰς ἓν ἑκατομμύριον λιτρῶν.

Τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα ἐλάβομεν σήμερον παρὰ τοῦ ἐν Πύργῳ ἀνταποκριτοῦ μας:

«Σήμερον εἴχομεν ἐνταῦθα βροχὴν ὡς φαίνεται γενικήν· ἐπὶ τῶν ἁλωνίων. Εὑρίσκεται ἱκανὸς καρπός· καιρὸς ἀπελπιστικὸς, νεφελώδης».

Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τῆς ἐκ Θεσσαλονίκης σπουδαιοτάτης ἐπιστολῆς ἡμῶν.

Ἐξεδόθη τὸ βούλευμα τῶν Ἐφετῶν ἐπὶ τῶν γνωστῶν ρυπαροτήτων τοῦ ἐν Ἁγίῳ Γεωργίῳ λοιμοκαθαρτηρίου. Δι' αὐτοῦ ὁ Μηταράκης καὶ οἱ δύο ναυται ἀπολύονται, χαρακτηρισθείσης τῆς πράξεως ὡς προελθούσης ἐξ ἀμελείας. Μόνοι δὲ ὁ ἐπιστάτης τοῦ λοιμοκαθαρτηρίου καὶ ὁ φύλαξ παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κακουργοδικεῖον. Καλοὶ κ' αὐτοί!

Τὴν 8ην Σεπτεμβρίου ἔχομεν ὡραίαν πάλιν δίκην. Ἀφ' ἑνὸς δικάζεται ὁ συντάκτης τοῦ *Παλιγγενεσίας* ἐπὶ ἐξυβρίσει ἐπὶ ὑποτροπῇ κατὰ τοῦ κ. Κουμπάρη, ἀφ' ἑτέρου δικάζεται οὗτος ὡς ὑβρίσας τὸν κ. Βερβέρην καὶ ἀπειλήσας βιαιοπραγίας κατὰ τοῦ σώματος αὐτοῦ· ἐγκαλεῖται δὲ εἰς τοῦτο ὑπὸ τοῦ ἰδίου κ. Βερβέρη.

Τῇ προσεχεῖ τετάρτῃ ἀναχωρεῖ ὁ κ. Ψύλλας εἰς Μαυροβούνιον.

Λυπηρὰν αἴσθησιν ἐμποιεῖ ἡμῖν ὄχι ἡ ἐπίσημος προστασία τῆς πορνείας ὑπὸ δύο τῶν μᾶλλον διακεκριμένων ἐφημερίδων τῆς πρωτευούσης, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνοχὴ τῆς κοινωνίας, ἣν ἀμφότερα τὰ ἐν λόγῳ δημοσιογραφικὰ ὄργανα ἐγκατέμιξαν ἐν τῇ αὐτῇ ὑποστάθμῃ μετὰ τῶν κοινωνικῶν καταλαθημάτων, τοῦ μὲν ἐκσφενδονίσαντος κατὰ πρόσωπον ὅλων τῶν ἐντίμων ἀθηναϊκῶν οἰκογενειῶν τῶν συρρεουσῶν εἰς τὰ θέατρα τὸ διαβόητον: *ὁ ἀραμάρητος τὸν λίθον βαλέτω*: ὃ ἐστὶ μεθερμηνευομένου: *πᾶσα μὴ Μαρτὰμ Ἀνζὲλ* ἀποδοκιμασάτω αὐτήν· τὸ δὲ ρητῶς διαβεβαιῶσαν ὅτι ἂν θέλῃ ἡ ἀστυνομία νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ παρέλασιν πορνικῶν ἠθῶν ἐν τῷ θεάτρῳ, τότε ἀλλοίμονον εἰς τοὺς ἐργολάβους τῶν θεάτρων, διότι οὐδὲ εἰς τὸ ἑκατοστὸν ἐκ τῶν ἀθηναϊκῶν οἰκογενειῶν θὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἐν τῷ θεάτρῳ εἴσοδος. Εἰς τὰς ὕβρεις αὐτὰς, ἐὰν πιστεύσωμεν τὸ ἕτερον τῶν ἐν λόγῳ δημοσιογραφικῶν ὀργάνων, αἱ οἰκογένειαι ἀπήντησαν διὰ συγχαρητηρίων. Ἐὰν ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ φύλλου ἔχηται ἀληθείας, ἡμεῖς βεβαίως πρέπει νὰ βουβαθῶμεν, ἀνοίγοντες μόνον τὸ στόμα μας εἰς σημεῖον ἐκστάσεως, πῶς τόσον ὀγλίγωρα κατρεκύλησεν ἡ κοινωνία μας, ὥστε νὰ ἀπονέμῃ καὶ συγχαρητήρια εἰς τοὺς συλλήβδην ὀνομάζοντας αὐτήν: μοιχαλίδα! Ὅσον ἀφορᾷ ὅ,τι λέγει ἡ «Νέα Ἐφημερὶς» ὅτι μόνον τὰ σατυρικὰ φύλλα ὑπερασπίζονται τὴν ἀστυνομίαν, τῇ ὑπενθυμίζομεν ὅτι τὸ μὲν «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» οὐδέποτε ὑπῆρξε σατυρικὸν, ὅσον ἀφορᾷ τὸ τωρινὸν *Μὴ Χάνεσαι* ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ περισσότερον δικαιοῦται ἡ *Νέα Ἐφημερὶς* νὰ ὀνομάζηται σατυρικὴ ἢ τὸ *Μὴ Χάνεσαι*. Ὑπάρχουν δὲ καὶ ὑπῆρξαν σατυρικὰ φύλλα, ὧν ἡ ἐπιδοκιμασία ἢ ἀποδοκιμασία ἀξίζει πολλάκις δέκα λεγομένων σπουδαίων ὀργάνων τὸν ὕποπτον ψόγον ἢ ἔπαινον. Οὔτε ἐννοοῦμεν διατί αἱ ἐν κοινωνικῷ τινι ἀναφανέντι ζητήματι ὑπὲρ μιᾶς πλευρᾶς αὐτοῦ ἀποφαινόμεναι εἶνε ὄργανα, οἱ δὲ ὑπὲρ τῆς ἑτέρας δὲν εἶνε ὄργανα. Τὸ ἐφ' ἡμῖν προτιμῶμεν νὰ ἐκληρθῶμεν, ἔστω καὶ ἀναληθῶς, ὄργανα τοῦ ἐντίμου συμπολίτου μας κ. Κοσσονάκου ἢ ὄργανα μιᾶς ὑπόπτων ἠθῶν *φραντσέζας*.

Ἀνεχώρησαν σήμερον τὸ πρωῒ εἰς Θεσσαλονίκην ὁ κ. Λάζαρος Σ. Χ. Λαζάρου, ὡς καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ αὐτόθι Γυμνασίου Α. Οἰκονόμου, πεποίθαμεν δὲ ὅτι ἀμφότεροι ὁ μὲν διὰ τῆς ὑπολήψεως καὶ τῆς ἀγάπης, ἧς ἀπολαύει παρὰ τῆς κοινωνίας Θεσσαλονίκης, ὁ δὲ ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς καὶ τῆς γενναιότητος τοῦ χαρακτῆρος θέλουν ἐπιδράσει ὅπως τὰ κοινοτικὰ τῆς Μακεδονικῆς πρωτευούσης διευθετηθῶσιν ἐν πνεύματι ἁρμονίας καὶ συνδιαλλαγῆς.

Χθὲς, ὥρᾳ ἕκτῃ, ἐν τῇ ὁδῷ Ἑρμοῦ δύο Ἄγγλοι ναῦται, μεθυσμένοι καὶ ζωηρευόμενοι καὶ ἀτακτοῦντες, ἐπετέθησαν γρονθομαχοῦντες κατὰ δύο ἀστυνομικῶν κλητήρων, οἵτινες ἠναγκάσθησαν νὰ ξιφουλκήσωσιν ἀμυνόμενοι καὶ ὑπερασπίζοντες τὴν ὑποχώρησίν των· οἱ γρόνθοι ὅμως τῶν ναυτῶν δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ὑποχωρήσωσι πρὸ τῶν γυμνῶν λεπίδων. Μέχρις ὅτου δύο ἔφιπποι χωροφύλακες καταρθάσαντες κατώρθωσαν διὰ τῆς δυνάμεως τῶν πετάλων τῶν ἵππων καὶ τῆς λάμψεως τῶν σπαθῶν των νὰ τρέψουν εἰς φυγὴν τοὺς μεθύσους.

Τὸ Φαληρικὸν θέατρον παρέχει σήμερον τὸ κάλλιστον καὶ περιεργότατον τῶν θεαμάτων, ἅτινα παρήγαγεν ἡ Ἀνατολικὴ μελωδία· παρασταθήσονται **οἱ Ζεϊμπέκοι,** τουρκικὸν μελόδραμα, τουρκικώτερον πολὺ τοῦ ἀμφιβίου Λεπλεμπιτζῆ, καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἀμιλλώμενον κατὰ τὴν νωχέλειαν τῆς μουσικῆς καὶ τὴν χάριν τῆς παραστάσεως, τῆς ὁποίας ἡγεμονίδες εἶνε ἡ Σερανοὺς μὲ τὰ νάζια της καὶ μὲ τὸν χορόν της ἡ Ἰσαβέλλα, ἡ ὁποία ἔχει στάδιον νὰ θριαμβεύσῃ σήμερον εἰς τρεῖς Ζεϊμπέκικους χορούς. Εἶνε δὲ ἡ παράστασις εὐεργετικὴ ὑπὲρ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ θιάσου κ. Φωκίωνος Φωτιάδου, εἰς ὃν ὀφείλεται πᾶσα ὑποστήριξις καὶ εὔνοια, καθ' ὃ τόσῳ φιλοτιμηθέντος νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ κοινὸν, καὶ τόσῳ ζημιωθέντος.

Συνελήφθη σήμερον τὸ πρωῒ ὁ φονεὺς τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου δεκανέως τοῦ ἱππικοῦ, οὗτινος ὁ φόνος πρό τινων ἑβδομάδων συνέβη παρὰ τὸ Μεταξουργεῖον.

Ἀναχωρεῖ εἰς Βρυξέλλας οἰκογενειακῶς ἐκ τῶν ἀγαπητῶν ἀδελφῶν Οἰκονόμων τῶν ἐπιστημόνων καὶ οἰνοποιῶν ὁ φίλτατος Ἀλέξανδρος, μεταβαίνων νὰ διευθύνῃ τὰ ἐν Εὐρώπῃ ὑποκαταστήματα τῆς Οἰνοποιΐας, καὶ διαδεχόμενος τὸν ἐσχάτως ἐπανελθόντα ἀδελφὸν Σέργιον, ὅστις μόλις ἦλθε καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἐρατεινήν του Μῆλον καὶ ἐπέστρεψε καὶ ἀκόμη δὲν τὸν εἴδομεν. Ὁ κ. Α. Οἰκονόμου θὰ μείνῃ ἐν Βρυξέλλαις τετραετίαν ἴσως ὁλόκληρον καὶ ἂν καὶ λυπούμεθα, διότι θὰ χάσωμεν τὸ ἀρρενωπόν του ἦθος καὶ τὴν ἀνοικτὴν καρδίαν του καὶ τὰ ἱπποτικά του αἰσθήματα, οὐχ ἧττον ἐνθύμως τὸν κατευοδοῦμεν, ἀπόστολον καὶ εἰσηγητὴν ἐν Εὐρώπῃ τῶν προϊόντων τοῦ ἀνακτῶντος ὁλονὲν τὴν δύναμιν καὶ τὰ βασίλειά του Ἕλληνος Βάκχου.

Πυγκαϊῶν τὸ ἀνάγνωσμα! Τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς ἐξακολουθεῖ. Καιόμεθα, τρωγόμεθα, σκοτονόπεθα! Εἰς τὸν Δῆμον Ὠρωπίων, χωρίον Μαλακούκια ἐξερράγη πυρκαϊὰ, ἐτέθη δηλαδὴ πυρκαϊὰ, περιορισθεῖσα εὐτυχῶς εἰς τὴν καταστροφὴν ἑξήκοντα μικρῶν πεύκων γεμάτων χάρι, δροσιὰ καὶ ἰαματικὴν δύναμιν, χάρις εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ ἀποσπασματάρχου καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνδρῶν. Ὁ δράστης Κωνσταντῖνος Χρήστου γεωργὸς συνελήφθη καὶ παρεπέμφθη. Κρεμάλα!

Ἄλλη πυρκαϊὰ εἰς τὸ δάσος τῆς περιφερείας Κόκλα, ἀπεσταλὴ δὲ ἀπόσπασμα ἐκ τῆς μοιραρχίας Θηβῶν πρὸς κατάσβεσιν αὐτῆς.

Εἰς τὰ Κοινὰ Καταστήματα τοῦ ἀεριόφωτος ὀλίγου δεῖν συνέβαινε ῥῆξις μεταξὺ ἑνὸς λοχίου τοῦ μηχανικοῦ τῆς φρουρᾶς ἐκεῖ καὶ δύο ἐνωμοταρχῶν, καθ' ὧν ἔστρεψαν τὰς λόγχας διατάξαντος καὶ πῦρ τοῦ λοχίου τοῦ μηχανικοῦ, μόνον καὶ μόνον διότι διῆλθον ἀπ' ἐκεῖ οἱ ἐν λόγῳ ἐνωμοτάρχαι μὲ τὰ ξίφη των. Εὐτυχῶς ἐντυχὼν ἐκεῖ ὁ κ. Μαθαρῖκος προέλαβε τὴν ῥῆξιν. Ὁ κ. Φρούραρχος ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ τὴν ὑπόθεσιν αὐστηρῶς.

Ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου ἄρχεται ἡ ἔκδοσις τοῦ *Ἀγῶνος*, τῆς προαγγελθείσης κοινωνικῆς ἐφημερίδος, τὴν ὁποίαν θὰ ἐκδίδῃ ὁ φιλόμουσος καὶ εὐμαθὴς καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς κ. Γ.Μ. Ζαδές. Ἡ ἐφημερὶς, ἐκτὸς τῆς συνήθους ἐκλεκτῆς ἐπὶ διαφόρων κοινωνικῶν ἀναγκῶν καὶ ζητημάτων ὕλης, θὰ περιέχῃ καὶ ἐπιφυλλίδα ἠθικολογικὴν ἐκ τῆς συγχρόνου ἱστορίας ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ καυτήριον».

ΝΕΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΕΛΛΗΝΩΝ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Θεσσαλονίκη, 25 Αὐγούστου.

Τῇ 3ῃ ἱσταμένου μηνὸς ἐπέστειλα ὑμῖν ἔκτενῶς περὶ διαφόρων σπουδαίων ἀντικειμένων, ἰδίως δὲ, καθόσον ἐνθυμοῦμαι, περὶ τῶν κοινοτικῶν ἡμῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἐνταῦθα βουλγαρικῆς σχολῆς, περὶ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Ἀχμὲτ πατσᾶ, περὶ τῆς σφαγῆς τοῦ καϊμακάμου Φλωρίνης, τῆς ἐν Μισὶρ τσαρσῆ πυρκαϊᾶς, περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ Βουλγαροσύνιτου ἐπισκόπου Μλαδενὼφ καὶ Σας καὶ περὶ τῆς ἐν τῷ πύργῳ Κανλῆ-Κουλὲ ῥήξεως μεταξὺ τῶν καθειργμένων Μουσουλμάνων καὶ χριστιανῶν, ἀλλ' ἡ ἐπιστολή μου ἐκείνη δὲν περιῆλθε, φαίνεται, εἰς χεῖρας ὑμῶν διότι δὲν εἶδον κατακεχωρισμένας τὰς εἰδήσεις ταύτας ἔν τινι τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ φιλτάτου «Μὴ Χάνεσαι».

Συμπληρῶν τὰς εἰδήσεις ἐκείνας σᾶς πληροφορῶ ὅτι ὁ συλληφθεὶς ὑπὸ λῃστῶν ἐν Γιδᾷ Ἀχμὲτ πασσᾶς δὲν εἶναι ὁ τῆς πόλεώς μας Διοικητὴς ὡς ἐτηλεγραφήθη, ἐγράφη καὶ ἐπιστεύθη, ἀλλ' ἰδιώτης Μουσουλμάνος ἐκ τῶν πλουσιωτάτων τῆς Θεσσαλονίκης φέρων τὸν τίτλον τοῦ πασσᾶ καὶ τοῦ Γαζῆ μάλιστα ὡς καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν κατακτητῶν μεγάλου μέρους τῆς Μακεδονίας, τῶν Γαζῆ Ἐβρενός. Ὁ πασσᾶς ἦτο εὐτυχέστερος τοῦ καϊμακάμη Φλωρίνης διότι εὐχερῶς κατωρθώθη ἡ διάσωσίς του ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν λῃστῶν, καὶ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐπιβιβασθεὶς ἐν Κατερίνῃ ἐπὶ τῆς θωρηκτῆς κορβέττας «Νετζὶμ-ι-Σεφκὲτ», ἐπὶ τούτῳ καταπλευσάσης εἰς Κατερίνην, ὡδηγήθη ἐνταῦθα, οὗ ἔχων τὴν ὑγείαν καὶ τὸ βαλάντιον, διότι

ἐὰν πιστεύσωμεν εἰς τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ στρατιωτικοῦ ἀρχηγοῦ Χασὰν πασσᾶ ἡ ἀπελευθέρωσίς του ἐγένετο κατόπιν ἐφόδου τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως κατὰ τῶν λῃστῶν καὶ ἑπομένως ἄνευ πληρωμῆς λύτρων. Ἐὰν ὅμως ἦναι ἀληθὴς ἢ οὔ ἡ διαβεβαίωσις αὕτη τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ ἀγνοοῦμεν. Μόνος αὐτὸς καὶ ἡ συμμορία γινώσκει τοῦτο.

* * *

Καθ' ὃν χρόνον ὁ τόπος κατατρύχεται ὑπὸ τῆς λῃστείας καὶ τοσούτων ἄλλων δεινῶν αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ μὴ ἐπιλαθόμεναι τῆς παλαιᾶς αὐτῶν πολιτικῆς τῶν πιέσεων καὶ τοῦ ἐκφοβισμοῦ τῶν χριστιανῶν, ἀναξέουσαι παλαιὰς πληγάς, ἤρξαντο ἰσχάτως νέων καταδιώξεων ἐν Χαλκιδικῇ, τῇ ἑλληνικωτάτῃ ταύτῃ ἐπαρχίᾳ, συνεπείᾳ καταγγελίας δύο κακούργων, κρατουμένων ἐν ταῖς φυλακαῖς Κων(πόλεως καὶ ἐνταῦθα μετακομισθέντων, ὅτι οἱ κάτοικοι ὡρισμένων χωρίων ἦσαν ἕτοιμοι πρὸς ἀποστασίαν ἐν ἔτει 1878 κατὰ τοῦ Σουλτάνου καὶ ὅτι ὅπλα καὶ πολεμεφόδια πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶχον κεκρυμμένα ἐν τοῖς χωρίοις των, πρὸς δὲ ὅτι ὑπέθαλπον κατὰ διαφόρους ἐποχὰς τὴν λῃστείαν.

Πρὸς ἀνακάλυψιν αὐτῶν, μόλις ἐπανελθὼν ἐκ τῆς κατὰ τῶν λῃστῶν τῶν ἀπαγαγόντων τὸν Μεχμὲτ Πασσᾶν ἐκστρατείας ὁ στρατιωτικὸς Διοικητὴς Χασὰν Πασσᾶς μετέβη κατεσπευσμένως μετὰ πολυαρίθμου συνοδείας εἰς τὰς κώμας Λειβάδι, Γαλάτιστον καὶ Βάβδον ἐν αἷς συλλαβὼν ἐφυλάκισε τοὺς προκρίτους, ἐσφράγισε τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰ σχολεῖα, καὶ αὐτὸν τὸν ἐπίσκοπον Ἀρδαμερίων ἐξύβρισε καὶ ἐν γένει τὸν πανικὸν ἐνέσπειρε τοῖς ἁπλοϊκοῖς χωρικοῖς, προβὰς μέχρις ἀνασκαφῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ὅπλων. Μεθ' ὅλα ταῦτα βέβαιον εἶνε ὅτι οὐδὲν θέλει ἀνακαλυφθῇ διότι οὐδὲν ἐγένετο στασιαστικὸν κατὰ τῶν καθεστώτων ὡς θέλουσι νὰ πιστεύσωσιν οἱ φιλύποπτοι Τοῦρκοι. Θὰ μένῃ ὅμως ἄγνωστον κατὰ πόσον ἐλαφρύνθησαν τὰ βαλάντια τῶν εὐπορούντων κάπως χωρικῶν τῆς Χαλκιδικῆς.

Πλὴν τῆς καταδιώξεως ταύτης καὶ ἄλλη καταδίωξις ἐνεργεῖται ἐν τοῖς περὶ τὸν Ἄθωνα χωρίοις ὅπου ἀναφανεῖσα πρό τινος λῃστοπειρατικὴ συμμορία ἐγένετο ἀφορμὴ τῶν ἀπηνῶν καταδιώξεων. Καὶ ἐνοχοποιήθησαν πρόκριτοι καὶ ἁπλοῖ ἐργάται, ἔμποροι καὶ τεχνῖται ἀδιακρίτως μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ δύο τρεῖς ἕλληνες ὑπήκοοι οἵτινες τῇ δραστηρίᾳ ἐνεργείᾳ τοῦ ἐνταῦθα Γεν. Προξένου τῆς Ἑλλάδος ἀπηλλάγησαν. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι δυστυχεῖς ἕλληνες χριστιανοὶ μὴ ἔχοντες ἰσχυρὰν προστασίαν, Κύριος οἶδε, ὁπόσων ἐτῶν εἱρκτὴ ἀναμενει αὐτοὺς ἐν Κανλὴ-Κουλὲ ἢ ἐν τῷ Ταρσανᾷ Κωνσταντινουπόλεως.

Ὅπως ἐννοήσητε μέχρι πόσου φθάνει τὸ φιλύποπτον τῶν Τούρκων σᾶς λέγω ὅτι παντοῦ καὶ πάντοτε διορῶσιν ἐπαναστάσεις καὶ ἐπαναστατικὰ κινήματα, ὀνειρεύονται ὅπλα καὶ ἐνεργοῦσιν ἀνασκαφὰς καὶ φοβούμενοι ἀποβιβάσεις ὁπλων καὶ πολεμοφοδίων θέτουσιν εἰς κίνησιν τὰ πολεμικὰ των πλοῖα.

* * *

Κατόπιν τῆς καταστάσεως ταύτης, τῆς γενικῆς παραλυσίας τῆς διοικητικῆς μηχανῆς καὶ τῆς ἐλλείψεως πάσης ἀσφαλείας δὲν δικαιοῦνται ἄρά γε οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν τούτων νὰ ζητήσωσι τὴν ἐφαρμογὴν τῶν μεταρρυθμίσεων τῶν ὑπὸ τῆς Βερολινείου Συνθήκης ἐπιβαλλομένων τῇ Τουρκίᾳ; Ἐρωτῶμεν μήπως τὰ Στρατοδικεῖα θὰ ἀντικαταστήσωσιν εἰς τὸ μέλλον τὰ τακτικὰ πολιτικὰ δικαστήρια; Ἢ ἐπεβλήθησαν καὶ ταῦτα τῇ Τουρκίᾳ ὑπὸ τοῦ Βερολινείου Συνεδρίου;

* * *

Ὁ Βουλγαρο-ουνίτης ἐπίσκοπος Μλωδινώφ, ὁ ἄρτι ἐν τῇ ἐν Γαλατᾷ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτου χειροτονηθεὶς

ἐπίσκοπος *Σαταλᾶ*, δηλαδὴ πάσης Ξηροκαμπίας, ἐξῆλθε μετὰ τοῦ συνεργάτου του πανιερωτάτου Νείλου εἰς περιοδείαν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς Μακεδονίας ὅπως συνεχίσῃ τὸ ἔργον τῆς παπικῆς προπαγάνδας, ἤτοι τὸν προσηλυτισμὸν Βουλγάρων ἢ Ἑλλήνων, ὅπερ ἀποκαλοῦσιν ἔργον φιλανθρωπίας καὶ πολιτισμοῦ (!) θεωροῦντες φαίνεται τοὺς ἀτυχεῖς Μακεδόνας ὡς ἀγρίους τῆς Ἀφρικῆς ἢ τῆς Πολυνησίας, αὐτοὶ οἱ ἐκ Μακεδονίας ἔλκοντες τὸ γένος. Οἱ πανιερώτατοι οὗτοι ὑπολογίζουσι τοὺς εἰς τὸν Καθολικισμὸν προσελθόντας μέχρι τοῦδε ἐν τῇ Διοικήσει Θεσσαλονίκης εἰς 100 χιλιάδας, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς οὗτος εἶνε λίαν ἐξογκωμένος. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἐργάζονται καὶ ἐργάζονται μετὰ ζέσεως καὶ ζήλου πρωτοφανοῦς, ἔχοντες ἐνταῦθα πολλοὺς πρωτουργοὺς καὶ συνεργούς, ἐν οἷς διακρίνονται ὁ τῆς ἐνταῦθα Καθολικῆς παροικίας πρόεδρος ἀββᾶς Bonetti καὶ τις φανατικώτατος παραγγελιοδόχος Wesseli τοὔνομα, μετατρέψας τὸ ἐμπορικόν του γραφεῖον εἰς πολιτικὸν πρακτορεῖον. Ἀλληλογραφίαι, ἐκπεμπόμεναι ἐντεῦθεν παρ' αὐτῶν εἰς τὰς γαλλικὰς ἐφημερίδας τῆς Κων)πόλεως καὶ ἰδίως τὴν *Τουρκίαν*, ὡς καὶ εἰς παρισινὰ φύλλα, ἐκθειάζουσι τὸ ἔργον ἐπικαλούμεναι τὴν προσοχὴν καὶ τὴν συνδρομὴν τοῦ Καθολικοῦ κόσμου ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τὴν προστασίαν τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως. Ἤδη ἡ ἐν Ζετιτσλῇ, θέσει ἡμίσειαν ὥραν ἀπεχούσῃ ἐντεῦθεν, ἀνεγειρομένη εὐρεῖα οἰκοδομὴ μέλλουσα νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σχολὴ καὶ ἱεροσπουδαστήριον προχωρεῖ· 300,000 δὲ φράγκων ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀββᾶ Bonneti. Κληροδοτήματα ἠγγέλθησαν ὅτι ἐκληροδοτήθησαν ὑπὸ δύο γυναικῶν, μιᾶς ἐν Παρισίοις ἐκ 50,000 φρ., καὶ ἑτέρας τινος ἀδελφῆς τοῦ Ἐλέους ἐν Κων)πόλει ἐκ φρ. 7,000. Ὥστε ὡς βλέπετε τὸ ἔργον τῆς φιλανθρωπίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ βαίνει γοργῶς! Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι σπορεῖς τοῦ Θείου Λόγου λογαριάζουσιν ἄνευ τοῦ ξενοδόχου. Δὲν ἐσκέφθησαν ὅτι βλάπτουσι μὲν τὸν Ἑλληνισμὸν διὰ τῆς καταχθονίου ταύτης πολιτικῆς των, χωρὶς οὗτοι νὰ ὠφεληθῶσιν, ὠφελοῦσι δὲ μέγαλως τὸν Σλαβισμόν. Διότι εἶνε βέβαιον ὅτι καὶ ἐπίσκοποι καὶ Καθολικοὶ ἢ τῆς ἑλληνο-βουλγαρο-οὐνιτικῆς αἱρέσεως, ὡς ἀποκαλοῦσιν αὐτήν, καὶ προσήλυτοι εἰς πρῶτον ἐκ Βορρᾶ ἄνεμον θέλουσι λακτίσει καὶ Οὐνίαν καὶ Καθολικισμόν, μενοντες ὡς ἦσαν οἱ προπάτορές των ὀρθόδοξοι ὀπαδοὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

* * *

Ἡ Α. Ε. ὁ Γενικὸς Διοικητὴς ὅστις ὡς γνωστὸν, ἐτιμήθη πρό τινος διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεγαλοσταύρου τοῦ Σωτῆρος ἐσχάτως ἔλαβε καὶ τὴν μεγάλην ταινίαν τοῦ παρασήμου τοῦ Συλβέστρου ἀπονεμηθέντος αὐτῷ ὑπὸ τῆς Α. Α. τοῦ Πάππα καὶ τὴν τοῦ Στέμματος τῆς Ρουμανίας. Ὥστε ὡς βλέπετε δὲν ὑστέρησαν δύο ἀντίπαλοι νὰ μᾶς μιμηθῶσιν. Ἂς ἴδωμεν ἂν θὰ δεχθῇ ἡ Α. Ε. καὶ κανὲν βουλγαρικὸν παράσημον.

* * *

Πρό τινων ἡμερῶν ναυλοχεῖ ἐν τῷ λιμένι μας τὸ τετράϊστον καὶ ταχὺ ἀτμόπλοιον τοῦ ἰταλικοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ Rapido, ὅπερ ἐπέδειξε τὴν ἰταλικὴν σημαίαν καὶ τοὺς ὡραίους ναύτας τῆς Ἰταλίας. Πρὸ ἑβδομάδων δ' ἐναυλόχει εἰς τὸν λιμένα μας τὸ γαλλικὸν καταδρομικὸν Duguay-Truin, ὅμοιον τῷ ἡμετέρῳ «Ναυάρχῳ Μιαούλῃ». Καθὰ δ' ἀναγινώσκομεν εἰς τὰς ρουμουνικὰς ἐφημερίδας καὶ ἡ χερσαία Ρουμανία ἐκπέμπει κατ' αὐτὰς πολεμικὸν πλοῖον εἰς Μεσόγειον φέρον ἐπ' αὐτοῦ τοὺς νέους ἀξιωματικοὺς τοῦ στολίσκου αὐτῆς, ὅπως ἐπισκεφθῇ τοὺς σημαντικωτέρους λιμένας αὐτῆς. Καὶ ἡμεῖς; Πάντοτε τελευταῖοι, πάντοτε παρ' ἄλλων θὰ διδασκώμεθα τί δέον νὰ πράξωμεν. Ἴσως δὲν ἐννοοῦσιν οἱ ἐν τῇ Ἑλλάδι ὁποίαν σημασίαν καὶ ὁποίαν ἐπιρροὴν ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν δεδουλωμένων ἡ ἐμφάνισις πολεμικοῦ πλοίου Δυνάμεως, πρὸς ἣν ἔχουσιν ἐστραμμένας τὰς ἐλπίδας

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 555)

Ὑπόκωφος γογγυσμὸς ἐξέφυγε τοῦ στήθους της καὶ ὡσεὶ καθ' ἑαυτὴν ὁμιλοῦσα προσέθεσεν.

— Ὁ Λυκογιάννης θῦμα τοῦ πατρός μου! Καὶ ὁ Λυκογιάννης εἶναι ἐξάδελφός μου, καὶ ὁ κ. Δαγγὰρδ εἶναι ὁ μαρκήσιος Σαμαρὰνδ, θεῖος ἡμῶν! Φρικῶδες! φρικῶδες!..

— Λοιπόν! ἀδελφή μου, εἶπεν ὁ Ραοὺλ, καταλαμβάνεις τώρα ὅτι θέλω ν' ἀποθάνω;

Ἡ νεᾶνις ἀνετινάχθη καὶ ἤγειρεν ἀποτόμως τὴν κεφαλήν.

— Μάλιστα, ἀπήντησε διὰ φωνῆς ὁμοίας τῇ τῶν πνιγομένων.

Καὶ πελιδνὴ λάμψις διηυλάκωσε τὸ βλέμμα της.

Βραχεῖα ἐπεκράτησε σιωπή.

Αἴφνης ἡ Ἐρριέττη ἐκτύπησε τὸ μέτωπον καὶ ἀνέκραξεν.

— Ἰδοὺ λοιπὸν διατὶ τὴν ἑσπέραν ταύτην μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ βαρόνου Δεσιμαΐζ μοὶ συνεβούλευσαν νὰ φύγω, παρέχοντές με τὰ μέσα...

— Τί! Ἐρριέττη, εἶπεν ὁ Ραοὺλ ἐκπεπληγμένος, ἠδύνασο νὰ φύγῃς τῆς εἱρκτῆς σου;

— Μάλιστα, εὐκόλως.

— Διατί δὲν ἔπραξας τοῦτο;

— Ἰδέα τις, ἥτις μοὶ ἐπῆλθε τὴν τελευταίαν στιγμὴν μ' ἀνέστειλε.

— Ποία ἰδέα;

— Μία ἰδέα ἐμπνευσθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὅπως μείνω ἐνταῦθα καὶ ἀκούσω.

Τὴν ἑσπέραν ταύτην περὶ τὴν ἑβδόμην ὥραν ὁ θαλαμηπόλος τοῦ βαρόνου ἦλθε καὶ μὲ ἤθρεν ἐδῶ. «Δεσποινίς, μοὶ εἶπεν, ἐὰν θέλητε σήμερον, θ' ἀποδοθῆτε εἰς τὴν μητέρα ὑμῶν. Ἐκ τοῦ μέρους τούτου γνωρίζετε αἱ θυραι εἰσὶ κεκλεισμέναι διὰ κλειδίου καὶ περιπλέον οἱ ἄλλοι ὑπηρέται τοῦ βαρόνου ἐπαγρυπνοῦσιν. Ἀλλ' ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους αἱ δύο θύραι ἐπίσης κεκλεισμέναι ἠνεῴχθησαν ὑπ' ἐμοῦ καὶ οὐδεὶς ὑπηρέτης θὰ εὑρεθῇ, κατὰ τὴν διάβασιν ὑμῶν. Ὅταν θὰ σημάνῃ ἡ δεκάτη ὥρα, ἀνάψατε κηρίον καὶ ἐξέλθετε ἀφόβως. Ἀφοῦ ἀνοίξητε τὴν δευτέραν θύραν, θὰ εὑρεθῆτε πρὸ διόδου, ἣν θὰ ἀκολουθήσητε μέχρι τέλους. Τότε θὰ καταβῆτε διὰ κρυφῆς κλίμακος, ὑφ' ἣν θὰ ἴδητε μεγάλην θύραν ἡμιανοιγμένην.

Ἡ Ἐρριέττη εἶπεν ἀκόμη.

— Διὰ τῆς θύρας ταύτης, ἥτις ἄγει εἰς στενὴν καὶ σκοτεινὴν ὁδὸν, μοὶ εἶπεν ὁ Λανδρὺ, θὰ ἐξέλθητε τοῦ μεγάρου.

Ἐκεῖ ὑπηρέτης τις ἀφωσιωμένος τῆς κ. βαρόνης θὰ σᾶς περιμείνῃ. Θὰ λάβητε αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ εἰς ὄχημα σταθμεῦον ἐν τῇ ὁδῷ Ποντιώ. Θὰ ἐπιβῆτε αὐτῆς καὶ μετὰ εἴκοσι λεπτὰ θὰ εἶσθε εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρὸς ὑμῶν».

Τοιουτοτρόπως μοὶ ὡμίλησεν ὁ θαλαμηπόλος, ὅστις, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, προσηνέχθη πάντοτε πρὸς ἐμὲ πολὺ καλῶς.

Τὴν δεκάτην ὥραν ἑτοίμη νὰ ἐξέλθω ἤναψα τὸ κηροπήγιόν μου καὶ ἠνέῳξα εὐκόλως τὰς δύο ὑποδειχθείσας θύρας· ἠκολούθησα τὴν δίοδον καὶ ἔρθασα εἰς τὴν κρυφίαν κλίμακα· ἀλλ' ἐκεῖ, Ραοὺλ, ὁ φόβος μὲ κατέλαβε. Δὲν πιστεύω ὅτι ὁ θαλαμηπόλος εἶναι ἐχθρὸς, εἶμαι ἀπεναντίας πεπεισμένη ὅτι εἶναι φίλος μου· ἐν τούτοις ἐροβήθην παγίδα καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὴν εἱρκτήν μου.

— Ἐρριέττη, ἡ ἅμαξα σὲ περιμένει πιθανῶς ἀκόμη· πρέπει ν' ἀναχωρήσῃς ἀμέσως.

— Οὐχί, μένω, ἀπήντησεν αὕτη μετ' ἀποφάσεως.

— Ἀλλ' ἡ μήτηρ ἡμῶν σὲ περιμένει!

Ἡ Ἐρριέττη ἀνεστέναξε.

— Μάλιστα. μὲ περιμένει, ἀπήντησε θλιβερῶς.

— Ἀναχώρησον, ἀδελφή μου, ἀναχώρησον!

— Οὐχί, ἀπήντησεν ἀκόμη, μετά τινος ἐξάψεως.

Ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς ἀνέλαβεν ἔκφρασιν παράδοξον, ἀπερίγραπτον.

— Ραοὺλ, ὑπέλαβε, σφίγγουσα τοὺς βραχίονας πυρετωδῶς· πρέπει ὡσαύτως ἡ τύχη μου νὰ ἐκπληρωθῇ!

— Θεέ μου, τί θέλεις νὰ εἴπῃς;

— Οὐδὲν, Ραοὺλ, οὐδέν. Μένω ἐνταῦθα καὶ ἀναμένω.

— Τί περιμένεις;

— Δὲν ἠξεύρω, ἀπήντησεν αὕτη μετὰ παραφροσύνης.

— Ἐρριέττη, μὲ τρομάζεις!

— Ραοὺλ, δὲν πρέπει νὰ φοβῆσαι ἀπέναντι τοῦ θανάτου!

— Ἀ! μὲ ἀναμιμνήσκεις ὅτι πρέπει νὰ σ' ἀφήσω;

— Ἀληθῶς; εἶπε μετὰ μειδιάματος θλιβεροῦ· ἡ ὥρα πλησιάζει, εἶναι μεσονύκτιον.

— Ὀλίγα λεπτὰ μένουσι... Καὶ θέλω νὰ μένω πλησίον σου, νὰ μὴ σ' ἀφήσω!

— Οὐχί, Ραοὺλ, πρέπει νὰ ἀποχωρισθῶμεν.

— Ἀλλά.

— Ὑγείαινε, ἀδελφέ μου!

— Ὑγείαινε, ἀδελφή μου!

Ἔμειναν πρὸς στιγμὴν ἐνηγκαλισμένοι.

— Ὑγείαινε, ἀδελφή μου! εἶπεν ὕστατον ὁ Ραοὺλ.

Καὶ ἐξώρμησε τοῦ δωματίου.

— Ὑγείαινε, ὑγείαινε! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις γονυπετήσασα.

Ὁ Ραοὺλ εἰσῆλθεν ἐσπευσμένος εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐξέβαλε τὸ ἐπὶ τοῦ ἐσωκαρδίου ἀνηρτημένον ὡρολόγιόν του καὶ ἔθεσε τὸ κόσμημα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ἀκόμη δύο λεπτὰ, ἐψιθύρισεν.

των. Ὁ περίπλους ἑλληνικῶν πολεμικῶν πλοίων ἐν τοῖς ἀνατολικοῖς λιμέσιν ἰδέας δι' ἐνταῦθα εἶνε χρησιμώτατος.

Ἀστὴρ

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΕΝ ΘΡΑΚΗι

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Φιλιππούπολις, 20 Αὐγούστου.

Ὑπὸ τοὺς πρόποδας τῆς Ροδόπης, ἐν τῷ μέσῳ κοιλάδος στενῆς, διαρρεομένης ὑπὸ ποταμοῦ, κεῖται ὁ Στενήμαχος, πόλις ἀρχαιοτάτη, κατοικηθεῖσα ἐπὶ Περικλέους ὑπὸ τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἰστιέων ἀποίκων τῶν Ἀθηναίων.

Ἡ κοιλὰς, ἐν ᾗ ὁ Στενήμαχος κεῖται, εἶνε στενωτάτη, πλὴν μαγευτική.

Ὁ διαρρέων αὐτὴν ποταμὸς ἀκούεται μακρόθεν ἕνεκα τῆς ἀντιστάσεως, ἣν εὑρίσκει, ῥέων ἀνὰ μέσον τῶν ὀρέων ἀφρόεις καὶ ἠχήεις.

Πορευόμενός τις πρὸς τὴν πόλιν ταύτην καὶ βλέπων μακρόθεν τὰς καταφύτους τῶν ὀρέων κλιτύας ὑπὸ ἀμπέλων, ἐννοεῖ ὅτι μεταβαίνει εἰς μίαν ἐκ τῶν πολλῶν πατρίδων τοῦ Βάκχου, ἔνθα πολλαὶ θυσίαι καὶ ἑορταὶ κομίζονται λίαν συχνὰ πρὸς τιμήν του.

Ὅπου ἂν στραφῇ τις, οὐδὲν ἄλλο βλέπει ἢ ἀμπελῶνας. Οἱ οἶνοι τοῦ Στενημάχου εἶνε τῶν ἀρίστων καὶ γενναιοτάτων τῆς Θράκης.

Ἔχει πρὸς τούτοις ἡ πόλις αὕτη καὶ τὴν ἀρχαιολογικήν της ἀξίαν· διότι τῇδε κἀκεῖσε ἀνακαλύπτονται λίθοι ἢ ἐπιγραφαὶ ἀρχαῖαι, τῆς ρωμαϊκῆς ἢ βυζαντίνης ἐποχῆς.

Πρὸ πάντων ἐπί τινος λόφου, πρὸς τὰ νότια τῆς πόλεως κειμένου, σώζεται πυργίσκος, σχεδὸν ὁλόκληρος *Καλὲς* ὑπὸ τῶν κατοίκων καλούμενος, λαβὼν ὅλους τοὺς μετασχηματισμοὺς, οὓς ὑφίστανται τὰ τοιαῦτα κτίρια, ἕνεκα τῆς ὑπερισχύσεως τῶν διαφόρων κατὰ καιροὺς θρησκευμάτων. Διατηροῦνται ἔτι ἐπὶ τῶν τοίχων του εἰκόνες ἁγίων, ὥστε καὶ οὗτος ἀπὸ πύργου καὶ οἰκήματος πολεμιστῶν αἱμοχαρῶν ἐγένετο ναὸς τῆς Ἀειπαρθένου καὶ οἶκος τοῦ Θεοῦ τῆς εἰρήνης.

Τοιαῦται αἱ ἀλλοιώσεις τῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Πρὸς τὰ νοτιοανατολικὰ τῆς πόλεως, ἐν ἀποστάσει δύο ὡρῶν περίπου, κεῖται ἡ Μονὴ τῆς Παναγίας τοῦ Βατσκόβου, κτισθεῖσα ἐν ἔτει 1084 ἐπὶ Ἀλεξίου Α' τοῦ Κομνηνοῦ, αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου.

Δύο ἀδελφοὶ Ἴβηρες, Γρηγόριος καὶ Ἀπάσιος Πακουριάνοι, ὧν ὁ μὲν σεβαστὸς καὶ μέγας Δομέστικος τῶν Σχολείων, ὁ δὲ μέγας Μάγγιστρος τῆς Ἀνατολῆς, ὄντες ἐν μεγίστῃ τιμῇ παρὰ τῷ εἰρημένῳ βασιλεῖ, ἐκ διαταγῆς τούτου, κατεπολέμησαν τοὺς Πατσινάκας, βασιλεῖς τῆς Βλαχίας καὶ Μολδαβίας, μετὰ τὴν νίκην δὲ παραιτησάμενοι τὴν στρατηγίαν, ἔκτισαν τὴν Μονὴν, πρῶτοι οὗτοι ἐν αὐτῇ μονάσαντες μετά τινων ὑπ' αὐτοὺς ἀπομάχων στρατιωτῶν καὶ διὰ πολλῶν καὶ πλουσίων ἀναθημάτων προικίσαντες, ὑπαγαγόντες δὲ εἰς τὴν κυριότητα αὐτῆς διὰ βασιλικῶν χρυσοβούλλων πᾶσαν τὴν μεταξὺ Ξάνθης καὶ Στενημάχου χώραν καὶ ἄλλα τινὰ μέρη ἐν Μακεδονίᾳ, ὡς ἱστορεῖ τὸ ἐν μεμβράνῃ τρίγλωσσον τυπικὸν τῆς Μονῆς ταύτης, γεγραμμένον ἑλληνιστὶ, ἰβηριστὶ καὶ ἀρμενιστί.

Ὑψοῦται ἐν τῷ μέσῳ δάσους, ὡς γίγας. Δρῦς προαιώνιοι, καταθέλγουσι τὸν ὁδοιπόρον διὰ τοῦ ἡδίστου ψιθυρισμοῦ των. Ὁ εἰσερχόμενος ὑπὸ τὴν παχεῖαν αὐτῶν σκιὰν, πατῶν τὸ πάντοτε χλοάζον ἔδαφος, ὅπερ οὐδέποτε σχεδὸν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου βλέπουσι, καὶ ἀκούων τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον τῶν δρυῶν, πευκῶν καὶ ἄλλων δένδρων ψίθυρον, καταλαμβάνεται ὑπὸ ἀορίστου τινὸς αἰσθήματος.

Αἴρεται ὁ νοῦς αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀρχαιότητα καὶ νομίζει

Οὐδεὶς ἠκούετο πλέον θόρυβος εἰς τὸ μέγαρον. Οἱ ὑπηρέται θὰ κατεκλίθησαν καὶ κοιμῶνται.

Ὁ Ραοὺλ ἔλαβε τὸ πιστόλιον, ἔθετο τὸν σωλῆνα μεταξὺ τῶν ὀδόντων καὶ ὀρθὸς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ὡρολογίου ἀνέμενεν ἕτοιμος νὰ πυροβολήσῃ.

. . . . . .

Ἀφοῦ ἐγκατέλειπεν αὐτὸν ὁ υἱός του, ὁ βαρόνος ἔμεινεν ἀκίνητος, ὡς ὁλότμητος λίθος, τὴν κεφαλὴν ἔχων φλεγομένην, ἐν καταστάσει παντελοῦς ἐκλύσεως. Τοῦτο διήρκεσε τέταρτον τῆς ὥρας.

Πάραυτα δύο φλόγας ἐξέπεμψαν οἱ ὀφθαλμοί του καὶ ὥρμησεν ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου ἐκβάλλων εἶδος μυκηθμοῦ. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἦσαν ἠνωρθωμέναι, ἡ συστολὴ τῶν χαρακτηριστικῶν του καθίστων αὐτὸν ἔτι φρικαλεώτερον καὶ πάντων τῶν μυώνων μηκυνομένων ἢ συστρεφομένων ἦν ἀπαίσιος.

Ἡ μανία κατελάμβανεν αὐτὸν, ἡ σκέψις διέφευγε καὶ ἦν ἀδύνατον ν' ἀνακτήσηται αὐτήν. Λύσσα ἀγρίου θηρίου ἐνεφαίνετο ἐν τῷ φοβερῷ καὶ παραφόρῳ βλέμματί του.

Περιεστράφη περὶ τὸ δωμάτιον, τὰς συνεσταλμένας χεῖρας ἔχων ἐπὶ τοῦ μετώπου, δι' ὧν ἐπίεζε τὰς φλέβας, ὑπὸ τὰς ὁποίας τὸ αἷμα συνέρρεεν· εἶτα τὰς διηύθυνε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ ἐκκρεμὲς καὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν παρετήρησε τὸν ὡροδείκτην καὶ λεπτοδείκτην.

— Ὦ! ὤ! ἡ παραφροσύνη! εἶπεν· οὐχὶ δὲν θέλω νὰ γίνω παράφρων!

Αἴφνης ῥῖγος τρόμου κατέλαβεν ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός του καὶ ἔρρηξε γέλωτα ὀξὺν, παράδοξον, ὅμοιον τῷ κρότῳ σιδήρου ρινιζομένου.

— Ἐγὼ ν' ἀποθάνω! νὰ φονευθῶ ἐγώ! ἀνέκραζε, δὲν βαρύνεσθε; Πιστεύουσι τοῦτο οἱ ἠλίθιοι!... Δὲν θέλω ν' ἀποθάνω, θέλω νὰ ζήσω... Θέλω νὰ ὑπερασπίσω ἐμαυτόν, νὰ παλαίσω μάλιστα, ν' ἀντιπαλαίσω μέχρι τέλους!... Ἂς τρέμωσιν ὅλοι! νομίζουσιν ὅτι μὲ κρατοῦσιν! ἀ! ἀ! ἀ! Πῶς εἶμαι ὑπὸ τὴν διάκρισίν των! ἀ! ἄ! ἄ!

Καὶ ἐκ νέου ἔρρηξε τὸν ὀξὺν παράδοξον νευρικὸν γέλωτα.

— Μέλλω νὰ φύγω, ὑπέλαβε, νὰ διέλθω τὸ μεθόριον· εἶμαι ὁ βαρόνος Δεσιμαίζ· μὲ γνωρίζουσι· πανταχοῦ θὰ εὕρω φίλους... Ναὶ, αὐτὸ, αὐτὸ, νὰ φύγω, νὰ φύγω... Δύναμαι, ἔχω χρυσίον!

Ἔτρεξεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, τὸ ὁποῖον ἠνέῳξεν. Ἐπὶ θηκίου τινὸς ὑπῆρχε δωδεκὰς τραπεζιτικῶν γραμματίων καὶ τέσσαρες κύλινδροι χρυσοῦ.

Μετὰ ὁρμῆς καὶ πυρετώδους χειρὸς κατέλαβε τοὺς κυλίνδρους, οὓς ἔθεσεν εἰς τὰ θυλάκια τῆς περισκελίδος αὐτοῦ· εἶτα τὰ τραπεζιτικὰ γραμμάτια, τὰ ὁποῖα ἔβαλε, διπλῶν αὐτὰ ἐν τῇ παλάμῃ του, ἐν τῷ πλαγίῳ θυλακίῳ τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ, μεθ' ὃ ἠνωρθώθη ἐκβάλλων ἀγρίαν φωνήν.

(ἀκολουθεῖ)

αἴφνης, ὅτι εὑρίσκεται ἐν τῷ μαντείῳ τῆς Δωδώνης, ἔνθα αἱ ἱεραὶ Πελειάδες προέλεγον τὰ μέλλοντα.

Πανταχοῦ, ὅπου ἂν ῥίψῃ τις τὸ ὅμμα, βλέπει ρυάκια ῥέοντα, κρυπτόμενα ὑπὸ τὰ χόρτα καὶ πάλιν ἀναφαινόμενα.

Ὅ,τι δὲ πρὸ πάντων κοσμεῖ τὸν μαγικὸν ἐκεῖνον τόπον εἶνε μικρός τις καταρράκτης, οὗ τὸ ὕδωρ καταπίπτον ἀπὸ ὕψους τριάκοντα ποδῶν, χωρίζεται εἰς δύο, ἐξ οὗ καὶ *βυζὰ τῆς Παναγίας* καλεῖται ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

Ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου, εὑρισκομένου ἐν τῷ ἱερῷ ἐκείνῳ χώρῳ, μεταρσιοῦται εἰς τὸν ὕψιστον Ὄν, ὅπερ μετὰ τοσαύτης ἁρμονίας καὶ κάλλους καθωράϊσε τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του!...

Ἀκούει τὸν ἦχον τῶν κωδώνων τῶν βοσκομένων ποιμνίων, ὃν ἐπαναλαμβάνει ἡ ἀτυχὴς τοῦ Ναρκίσσου ἐρωμένη.

Ἀκούει τὸν κρότον τοῦ πελέκεως, πίπτοντος ἐπὶ προαιωνίου δρυὸς, ἥτις ἐπιτελέσασα τὰ λοιπὰ αὐτῆς καθήκοντα, μέλλει νὰ ἐπιτελέσῃ καὶ τὸ ἔσχατον. Ἀφοῦ ἐσκίασεν, ἐδρόσισεν, ἐκόσμησε πρῶτον, ἤδη ὀφείλει νὰ θερμάνῃ.

Βλέπει ἐργαζομένους εἰς τὰς ἀνηκούσας τῇ Μονῇ ἀμπέλους καὶ γαίας γέροντας καὶ σεβασμίους μοναχοὺς, κύπτοντας ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ χρόνου καὶ τῶν ἐτῶν, ἢ νεανίας, ὧν τὸ εὔχαρι καὶ νεαρὸν μέτωπον ἠροτρίασε παρακαίρως ἡ ὀδύνη καὶ ὁ πόνος.

Βράχοι ἀπότομοι, ἀπορρῶγες, δρῦς πανάρχαιοι, ὧν αἱ κορυφαὶ ἀπόλλυνται ἐντὸς τῶν νεφῶν καὶ συνομιλοῦσιν, οὕτως εἰπεῖν, μετ' αὐτῶν, κεῖται ἐν τοῖς πέριξ.

Ἀκούεται ὁ μυστηριώδη ψίθυρος τῶν δρυῶν καὶ πευκῶν, διακοπτόμενος ὑπὸ τῶν ᾀσμάτων τῶν πτηνῶν.

Ἡ πόα φαίνεται ὡς μηδέποτε πατηθεῖσα ὑπὸ ποδὸς ἀνθρώπου.

Μόλις διὰ τῶν πυκνοτάτων φυλλωμάτων τῶν δένδρων καὶ τῶν ἀμφιλαφῶν θόλων αὐτῶν δύναταί τις νὰ ἴδῃ τὸν γλαυκὸν οὐρανόν.

Ὁ ἐρχόμενος ἐνταῦθα κατὰ πρῶτον καταλαμβάνεται ὑπὸ μυστηριώδους τινὸς τρόμου, ὑπὸ τῆς ἱερᾶς ἐκείνης φρίκης, αἰσθάνεται τὰς τρίχας αὐτοῦ ὀρθουμένας ἢ ῥῖγος διατρέχει καθ' ὅλον του τὸ σῶμα· θαυμάζει τὸ ἄγριον, ἀλλὰ καὶ τὸ περικαλλὲς τῆς φύσεως!

Μικρὸν ρυάκιον ἀναβλύζον ἐκ τινος παρακειμένου σπηλαίου, καταπίπτει ἑλισσόμενον διὰ μέσου τῶν βράχων καὶ τῶν πετρῶν καὶ σχηματίζον μικροὺς καταρράκτας.

Κατὰ τὸν ροῦν σύρει μεθ' ἑαυτοῦ τὰ παρακείμενα μικρὰ λιθάρια, ἅτινα ἐξολισθαίνοντα ἀποτελοῦσιν ἦχον εὐάρεστον, συνοδεύοντα τὸν μορμορισμὸν τοῦ ρυακίου.

Μουσικὴ, ἣν ἐπ' ἄπειρον ἕκαστος ἐπιθυμεῖ ν' ἀκούῃ.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς θέσεως ταύτης ὑπάρχει λεκάνη κανονικωτάτη, ὡς ὑπὸ χειρὸς ἀνθρώπου ποιηθεῖσα.

Τίς οἶδεν, ἂν ἅγιός τις ἐρημίτης τὴν ἀνώρυξεν.

Ἐν αὐτῇ χεῖται τὸ ρυάκιον, καὶ πάλιν ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους ἐκβάλλει, καταπίπτον τοῦ ὄρους. Τὸ ὕδωρ αὐτῆς εἶνε διαυγέστατον καὶ ψυχρότατον, ὁ δὲ πυθμήν της φαίνεται πλήρης πετραδίων ποικίλων χρωμάτων.

*

Ἡ Σταυροπηγιανὴ Μονὴ τῆς Παναγίας τοῦ Βατσκόβου τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν, 15 Αὐγούστου, ἐτέλει τὴν ἐπέτειον αὐτῆς ἑορτήν.

Ἡ τοῦ ἔτους τούτου ἑορτὴ ἦτο ἐκ τῶν σπανίων ἐπὶ τῇ μεγάλῃ συρροῇ ἐξ ὅλων σχεδὸν τῶν μερῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, τὸ δὲ περιεργότερον ὅτι τὰ ὀκτὼ δέκατα τοῦ πλήθους ἦσαν Βούλγαροι. Εἶνε περίεργος ἡ θρησκευτικὴ αὕτη ἐκδήλωσις τῶν κατοίκων καὶ ὁ τρόπος αὐτῆς. Πανταχόθεν προσέρχονται χωρικοὶ, ὁ μὲν κομίζων χρήματα, ἄλλος ἵππάριον, ἄλλος ἡμίονον, ἄλλος καπόταν, ἕτερος πρόβατον ἢ ἀγελάδα, ἄλλος ζεῦγος μαλλίνων καλτσῶν, λαμπάδας, κηρόν.

Πολλαὶ κατεβλήθησαν προσπάθειαι παρὰ τῶν Βουλγάρων ὅπως καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀποτύχῃ τὸ προσκύνημα. Πάντες οἱ διδάσκαλοι τῶν χωρίων ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν, ὅπως παρεμποδίσωσι τοὺς χωρικοὺς, συμβουλεύοντες αὐτοὺς νὰ μεταβῶσιν εἰς βουλγαρικόν τι μοναστήριον, κείμενον καὶ αὐτὸ πλησίον τοῦ Στενημάχου. Οἱ χωρικοὶ ἀφελῶς ἀπήντων ὅτι γινώσκουσι τὸ βουλγαρικὸν μοναστήριον, ἀλλ' ἔχουν *τάξεμο* νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Παναγίαν. Ἄλλοτε κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐτίθετο ἡ ἀστυνομία εἰς ἐνέργειαν πρὸς παρεμπόδισιν τῶν χωρικῶν, ἐφέτος ἐτέθησαν οἱ διδάσκαλοι. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ λείψωσι καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸ ἔργον τοῦ ἀγρίου φανατισμοῦ!

Αἱ πρόσοδοι τοῦ Μοναστηρίου ἐφέτος ἦσαν ἀνάλογοι τοῦ συρρεύσαντος πλήθους. Ἔμαθον ὅμως μετὰ μεγίστης μου λύπης ὅτι τὰ ἔσοδα αὐτοῦ διαχειρίζονται ἐλαττωματικώτατα.

Τὸ οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, εἰς ὃ ὑπάγεται ἀπ' εὐθείας ἡ Μονὴ, καθὸ Σταυροπηγιακὴ, δέον νὰ λάβῃ σύντονα μέτρα πρὸς καλὴν χρῆσιν τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας, διότι πολλὰ ἀγαθὰ δύνανται νὰ συντελεσθῶσιν ὑπὲρ τῶν σχολείων ἰδίᾳ τῆς Τοπαρχίας, ὥστε νὰ μὴ ἀναγκάζωνται αἱ κοινότητες νὰ καταφεύγωσι ἀλλαχοῦ ζητοῦσαι συνδρομὰς, αἵτινες οὕτω θὰ διατίθενται ὅπου ἀληθῶς ὑπάρχουσιν αἱ ἀνάγκαι.

Δύο ἡμέρας διέτριψαν εἰς τὸν Στενήμαχον, καθ' ἃς ἐνόμιζον ὅτι βαρεῖα πέτρα ἤρθη ἐκ τοῦ στήθους μου. Ἀνέπνευσα ρωμηοσύνην! Ἡ ἔνθερμος φιλοπατρία τῶν Στενομαχιτῶν ἀνεγείρει λαμπρὰν Κεντρικὴν Ἑλληνικὴν Σχολὴν ἐπὶ ἐξέχοντος βράχου, ὁπόθεν, ὡς ἀπὸ Ἀκροπόλεως, φαίνεται μακρόθεν ἡ Σχολή, τάχιστα περατουμένη. Φαντάσου τὴν ἀνέκφραστον ἡδονήν μου, βλέποντος τέσσαρας ἑλληνικὰς σημαίας κομψὰς, κυματιζούσας μὲ τὴν πρωϊνὴν αὔραν ἐπὶ τῆς στέγης τῆς Σχολῆς, καὶ ἐκεῖνο τὸ ἁρμονικὸν πάτ, πάτ, ὅπερ ἀποτελεῖται ἐπὶ τὸ γλαυκόλευκον ὕφασμα κινούμενον ὑπὸ τοῦ Ροδοπείου ἀνέμου.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλ' ἀνοιχθέντος καταλόγου καὶ ὑπὲρ τοῦ Παρθεναγωγείου, εἰσεπράχθησαν 1500 λίραι περίπου, ἀκριβῶς δὲ τὴν παραμονὴν τῆς Παναγίας, συνελθοῦσα ἡ δημογεροντία συνεσκέπτετο περὶ ἐξευρέσεως ἄλλων 309 λιρῶν, ἀναγκαιουσῶν διὰ τὸν αὐτὸν σκοπόν. Ἀληθῶς λαμπρὰ ἀντιπροσωπεύει τὸν ἐνταῦθα ἑλληνισμὸν ὁ Στενήμαχος!

Χθὲς τὴν νύκτα ἑωρτάσθη μετά τινος ἐπισημότητος ἡ εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασις τοῦ Σουλτάνου. Πάντες οἱ ὀθωμανικοὶ μιναρέδες ἦσαν φωταγωγημένοι διὰ τῶν συνήθων κανδυλίων, τὰ δημόσια καταστήματα καὶ τὸ δημαρχεῖον. Ἐν τῷ δημαρχιακῷ κήπῳ ἐπαιάνισεν ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ μέχρι βαθείας νυκτὸς, ἐφάνησαν δὲ ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ Μουσουλμάνοι *μὲ τὰ καλά των* καὶ ὀθωμανίδες μὲ τοὺς φερετζέδες των. Ἄλλοτε αἱ τηλεγραφικαὶ διαταγαὶ τῆς Πύλης περὶ τῆς τελέσεως τῆς σουλτανικῆς ἑορτῆς ἐρρίπτοντο εἰς τὰ ἀρχεῖα μὲ μόνον τὸ σχόλιον Μπόσικα! νῦν ἐκτελοῦνται κατὰ γράμμα. Ἀρά γε προέρχεται τοῦτο ἐκ τῆς μεταβολῆς τῆς πολιτικῆς, ἣν κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας βλέπομεν τελουμένην ἐν τῇ χερτονήσῳ τοῦ Αἵμου, ἢ διότι προσεγγίζει ἡ λῆξις τῆς πενταετίας τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ;..

Ἕβρος

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ὁ κ Ἠλίας Ὡρολογᾶς Δασαρίτης, φοιτητὴς τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς, ἐξέδωκε συγγράψας τομίδιον **Περὶ Ὑποκριτικῆς,** πρῶτος αὐτὸς εἰδικῶς καὶ ἐν ἐκτάσει πραγματευόμενος θέμα τοιοῦτο καλολογικόν, χρησιμοποιῶν οὕτω τὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας παρέχουν πρὸς αὐτὸν αἱ φιλολογικαί του μελέται. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ τομιδίου τούτου φαίνεται πονῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς Σκηνῆς, καὶ διακαῶς ποθῶν τὴν ἀξιοπρεπῆ ἀνέγερσιν ταύτης· χάριν δὲ τοῦ εὐγενοῦς αὐτοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐπιχειρεῖ τὴν σκιαγραφίαν τῶν γενικωτάτων χαρακτήρων τῆς Ὑποκριτικῆς, οἷοι πρὸ παντὸς ἐντελέστατοι καὶ ἐν λεπτοτάτῃ αἰσθήσει τοῦ καλοῦ διεμορφώθησαν ὑπὸ τῶν προγόνων μας ἐν τῷ ἀρχαίῳ Ἑλληνικῷ θεάτρῳ. Τὸ ὡραῖον τοῦτο θέμα ἐξαντλεῖ δι' ἐννέα κεφαλαίων, ἐν γλώσσῃ ἐπιμεμελημένῃ, εἰ καὶ προδιδούσῃ πολλάκις τὴν ἀγωνίαν τοῦ σπουδαστοῦ τῆς φυλολογίας, μήπως ὑπερβαίνων ἔν τισιν τὰ ἐσκεμμένα τοῦ εὐλογημένου ἀττικισμοῦ, προκαλέσῃ τοὺς κεραυνοὺς Διός τινος τῆς γραμματικῆς, ἐν οἷς κεφαλαίοις μεθοδικῶς πραγματεύεται περὶ θεάτρου ἐν γένει, ὑποκριτῶν, ἱματισμοῦ, προσόντων σωματικῶν καὶ ψυχολογικῶν, διδασκαλίας, σκοποῦ κτλ. Τὸ περιεργότερον καὶ ἀκριβέστερον μέρος εἶνε τὸ διαλαμβάνον περὶ τῆς διδασκαλίας τῶν ἀρχαίων δραμάτων, καὶ τῆς ἀρχαίας μουσικῆς. Εἶνε τῷ ὄντι ἐπωφελέσταται τοιαῦται μονογραφίαι, τείνουσαι εἰς τὸ νὰ καταστήσωσιν ὑφ' οἱανδήποτε ἔποψιν προσιτώτερον εἰς ἡμᾶς τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν κόσμον· ἐπωφελεῖς εἰς τοὺς φιλολογοῦντας, τερπναὶ εἰς πάντα φιλαναγνώστην, καὶ πρὸ πάντων διδακτικώταται εἰς τοὺς ἡμετέρους ἠθοποιοὺς ἐν τῇ περιόδῳ ταύτῃ τῆς παντελοῦς ἀκολασίας τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, τῶν ἀτελευτήτων Πειρατῶν καὶ τῶν 333 Ρακοσυλλεκτῶν. Καὶ ἰδοὺ πῶς δύνανται νὰ καταστῶσι χρήσιμοι οἱ τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν γραμμάτων σπουδασταί, περισσότερον παρ' ὅταν καταναλίσκωσι τὴν σοφίαν των μόνον εἰς ἀγόνους λεξιθηρίους καὶ λεξιλογικοὺς ἀφορισμοὺς καὶ καθαρισμούς.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Πόλεμος κατὰ τῶν νοθευτῶν. Ἀμείλικτος πόλεμος ἐκηρύχθη ἐν Παρισίοις κατὰ τῶν ἀσυνειδήτων πωλητῶν τῶν παραποιούντων τὰ διάφορα εἴδη τῶν χρειωδῶν. Ἐκεῖ εἶνε συστηματοποιημένη φοβερὰ παραποίησις εἰς κάθε πρᾶγμα· δι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐξουσία ἐπιδεικνύει ὅλην τὴν αὐστηρότητά της. Ἐσχάτως κατεδικάσθη σωρεία ὅλη ἐμπόρων, παραποιητῶν τοῦ πιπεριοῦ, ἡ παραποίησις τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀναχθῆ εἰς βαθμὸν τελειότητος.

Ἰατρῶν τὸ ἀνάγνωσμα. Τὸ ἑξῆς παρεμβάλλει τελευταῖον εἰς τὰς χαριτωμένας ἐν τῷ «Χρόνῳ» σελίδας του ὁ Κλαρετί, προσπαθῶν νὰ ἀνορθώσῃ τὴν ὑπόληψιν τῶν ἰατρῶν ἐν τῷ αἰῶνί μας, τὴν παντοιοτρόπως κακολογουμένην, κακίζων ἀφ' ἑνὸς τὸν Μολιέρον, διότι ὀλίγην ὑπόληψιν εἶχε πρὸς αὐτούς, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου, πονηρότατα, παραθέτων ἀνέκδοτα, οἷον τὸ ἑξῆς :

Ἰατρός τις ἐγκαταλείπει τὸν ἀσθενῆ του, διακηρύττων ὅτι δὲν θὰ ἐπανέλθῃ πλέον, διότι δὲν θὰ ἔχῃ τί νὰ κάμῃ πλησίον του, εἰμὴ νὰ τὸν σαβανώσῃ. Προσκαλοῦσιν ὅμως νέον ἰατρόν, ὅστις θεραπεύει τὸν εἰς κατάστασιν ἀπελπισίας κηρυχθέντα ἀσθενῆ. Μετ' ὀλίγον οὗτος ἀναρρώσας καὶ ἐξελθὼν συναντᾷ τὸν πρῶτον ἰατρόν, ὁ γιατρὸς τὰ χάνει ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν του.

— Μπᾶ ! σ' ἐπίστευα νεκρόν ! τί ἔκαμες κ' ἐσώθης ;

— Ἐπῆρα ἄλλον ἰατρόν, τὸν Δ. . . ἠκολούθησα τὰς συμβουλάς του, μ' ἐπεριποιήθηκε, μ' ἔσωσε. . .

— Ἐκεῖνος, ὁ Δ. . . ; Ἀ ! κ' ἐγὼ τὸν ἐνόμιζα φίλον μου ! Τὸ ἔκαμε αὐτό ; Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶνε πολὺ εὐγενὲς ἐκ μέρους του !

Ρωμαντικὸς Γάμος. Μία παρέα ἐκδρομέων ἐπῆγεν ἐσχάτως νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν περίφημον σπήλαιον τοῦ Λωρᾶς, ἐν Βιργινίᾳ. Μεταξὺ αὐτῶν εὑρίσκετο καὶ ζεῦγος μνηστήρων, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ θεὰ τοῦ σπηλαίου ἐγέννησε τὴν ἰδέαν νὰ νυμφευθῶσιν ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν γῆν, εἰς βάθος ἡμίσεως σχεδὸν μιλλίου. Προηγουμένου ὅθεν ἀσφαλοῦ ὁδηγοῦ, καὶ συνοδευόμενοι ὑπό τινων φίλων, οἱ μελλόνυμφοι κατῆλθον εἰς τὸ σπήλαιον ἐντὸς ἀπεράντου αἰθούσης, φερούσης τὸ ὄνομα αἴθουσα τοῦ χοροῦ, ἀξιοσημειώτου διὰ τὰς φυσικὰς καλλονὰς καὶ τὸν μέγαν ἀριθμὸν σταλακτιτῶν, ὑφ' ὧν περικοσμεῖται. Ἐκεῖ ὑπὸ τὸ φέγγος τῶν πυρσῶν, ἀντανακλωμένων ἐπὶ τῶν ἀπαστραπτόντων τοίχων καὶ τῶν θόλων τῆς αἰθούσης, οἱ νέοι μας ἐπρόφεραν τὸ ἱερὸν *ναὶ* ἐπὶ παρουσίᾳ αἰδεσιμωτάτου τινὸς, εὐλογήσαντος τὴν ἕνωσίν των. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν γάμος τελεῖται ἐν τοῖς ἐγκάτοις τῆς γῆς, μὲ τόσην ἀκτινοβολίαν ρωμαντικῆς ποιήσεως· καὶ φαντάσθητε ὕστερον τοιαύτην ἔναρξιν ζωῆς, τελειώνουσαν μὲ διαζύγια !

Ἀγορανομικὸν Δελτίον.

Ἄρτος γαλ.	50	Ἀπίδια ὀκ.	1.20
» κ. ἀ π. . . .	50	Πεπόνια ὀκ.	25
» κ. β' π. . . .	45	Καρπούζια ὀκ. . . .	15
Κρέας βόειον ὀκ. . . .	2.—	Καφὲς α' π. ὀκ. . .	3.50
» μόσχειον ὀκ. . . .	2.40	» β' π. ὀκ. . .	2.30
» ἀμνοῦ ὀκ.	2.—	Ζάχαρ. κε. ὀκ. . . .	1.50
Ὄρνις		» ὀκ	
Ὀρνίθιον	1.60	Ἔλαιον α' π. ὀκ. . .	1.40
Νῆσαι τὸ ζεῦγ.	4.	» β' π. ὀκ. . .	1.30
Ὠὰ τὰ 2.	20	Καβιάρι (Παν.) ὀκ.	16.—
Κρόμμυα ὀκ.	20	Τυρὸς Ἔλβ. ὀκ. . .	4.40
Μελτζάνες ἑκ. . . .	10	» Ὁλλ. ὀκ. . .	6.—
Πατάτ. ἐφ. ὀκ. . . .	35	» Ἀγγλ. ὀκ. . .	
Δομάτες ἐντ. ὀκ. . .	30	» Παρμ. ὀκ. . .	7.—
Μπάμιες 100. . . .	30	» Ἑλ. ἀσκ. . .	2.40
Φασόλ. φρ. ὀκ. . . .	70	Μυζήθρα νήσ. . . .	3.60
Ἀγγούρια ἔκ.	10	Βούτ. νωπὸν ὀκ. . .	
Κολοκύνθ. ξ. ὀκ. . .	25	» ἀσκοῦ α' π. ὀκ.	5.40
Σῦκα ὀκ.	40	» » β' π. ὀκ.	4.80
Συαφυλαὶ ὀκ.	50	Ρύζι κοινὸν ὀκ. . . .	80
Ροδάκινα ὀκ.	1.20-2.00	» Βενδτ. ὀκ. . . .	90
Πάστα ὀκ.	80	Κόλλα ὀκ.	1 60
Σάπων ἐντ. ὀκ. . . .	1.—	Σάπων Ζακ. ὀκ. . .	1.20
Σπερμ. Τεργ. . . .		Σπερ. Γαλ.	1.20
Πετρέλαιον ὀκ. . . .	90	Ξυλάνθρ. στ.	6.50

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

τῆς ἀσφαλιπτικῆς ἑταιρίας ἡ **Ἄγκυρα** μετεφέρθησαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ *Φιλελλήνων*, ἐπὶ τῆς νεοδμήτου οἰκίας *Ἀλεξάνδρου Καμπᾶ*.